

Veled együtt

Azóta, hogy *dr. Pecsuk Ottó*, a legutóbbi Pünkösdi Konferenciánkon olyan magával ragadóan beszélt a Magyar Bibliatársulat legújabb, 2014-es bibliafordításáról, gyakran veszem kezembe azt. Egy alkalommal, Mózes második könyvét olvasva megdobbant a szívem: „Meglátja majd az ÚR tetteit az egész nép, amely között vagy, mert veled együtt félelmetes dolgokat fogok véghezvinni.” (2Móz. 34,10) Miért nem emlékszem én erre a fantasztikus ígéretre? – kérdeztem magamtól. Hogyan lehetséges, hogy eddig ez nem tűnt fel nekem?

Gyorsan kikerestem a szakaszt más bibliafordításokban is, és rögtön megtaláltam a választ: egy szó hiányzott ezekből – *együtt*, „veled együtt.” Egyetlen szó, ami miatt nem csak a mondatot kellett átszerkeszteni, de annak jelentését is újra kell gondolnunk. „Félelmetes dolgokat fogok cselekedni veled.” – mondja a '94-es fordítás; „csodálatos az, amit én cselekszem veled.” – olvashatjuk a Károli Bibliában. Félelmetes, vagy csodálatos (időnként csak egy hajsza választja el a kettőt egymástól), a lényeg ugyanaz: Isten cselekvésének *tárgyai* vagyunk. Az a szülő is így fogalmaz, aki a karácsonyi ajándékozás után néhány nappal felfedezi, hogy gyermeke már eltörte új és drága játékát: Hát *ezzel* meg mit csináltál?! Néha úgy érzem, hogy Isten is úgy bánik kezébe tett életemmel, vágyaimmal és reményeimmel, mint egy elkényesztett ötéves a karácsonyi ajándékaival, és én is így fordulok hozzá: Hát *velem* meg mit csináltál?! Máskor leborulok előtte a súlyos beteg barátját vigasztaló költő-filozófus hitvallásával: „Mind jó amit Isten tészén, szent az Ő akaratja” (272. Dicséret). Mindkét reakció az Istennek való kiszolgáltatottságból fakad, amit talán a Szent István Társulat bibliafordítása fejez ki leginkább: „csodálatos az, amit *rajtad* véghezviszek.” Nem harcolok ez ellen, tegyen velem úgy, „mint néki kedve tartja”, hiszen kezébe tettem az életemet.

Mégis megdobbant a szívem, amikor megjelenik ebben a mondatban a szó *együtt*, „veled együtt félelmetes dolgokat fogok véghezvinni.” E szerint nem csak arra hív Urunk, hogy végrehajtsa *rajtunk* szándékait, hanem arra, hogy a mi aktív részvételünkkel, *velünk együtt* valósítsa meg azokat. Ahogy Pál apostol is hangsúlyozza, mi „Isten munkatársai vagyunk,” (1Kor. 3,9 a '94-es fordítás szerint. Lásd még 2Kor. 6,1 és 2Kor. 1,24.) Lélegzetelállító távlatok nyílnak meg így az Isten dicsőségére végzett munkánk előtt. Szolgálatunk, de talán egész életünk is új értelmet nyer. „Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is

munkálkodom.” – mondja Jézus Krisztus (Ján. 5,17), és részt ad nekünk ebben a munkájában.

Mózesnek szólt ez a bátorítás először, az aranyborjú tragédiája után, Izrael vezetőjeként végzett szolgálata mélypontján. Neki pontosan olyan szüksége volt arra, hogy Isten láthatóvá tegye jelenlétét és megszilárdítsa őt vezetői elhívásában, mint a rábízott népnek, akinek követnie kellett Mózes vezetését. Erre a kettős szükségre tekintve jelentette ki Isten: „Meglátja majd az ÚR tetteit az egész nép, amely között vagy, mert veled együtt félelmetes dolgokat fogok véghezvinni.”

Mi más helyzetben, de hasonló szükségben vagyunk. A 60. évfolyam 2. száma, amelyet az Olvasó éppen kézben tart, egyben *A levél* utolsó száma is. 2016-ban új hírmondó váltja majd fel. Gyülekezeteink is arra kényszerülnek, hogy újjal váltsanak fel régi, megszokott struktúrákat. Új finanszírozási rendszerben, a lelkeszi szolgálatokat az eddigiektől eltérő módon megszervezve élünk tovább egy új gyülekezeti szövetségben. Mindenekelőtt adjunk hálát mindazokért a szolgálókért, akiket Isten az elmúlt évtizedekben megajándékozott azzal, hogy velük együtt vitt véghez hatalmas dolgokat közöttünk. Legelőször talán azok jutnak eszünkbe, akik szószékeinken álltak, de ne felejtsük el azokat sem, akik szeretetvendégségeket készítettek elő, betegeket látogattak, a kantonális egyházaknál kilincseltek, konferenciákat szerveztek, gyermekistentiszteleteket tartottak, vagy éppen könyveltek, számlákat fizettek és anyagi terheinket hordozták. Isten munkatársai voltak ők, a mi javunkra; hála legyen értük!

A holnapra tekintve pedig különösen is nagy szükségünk van arra, hogy meglássuk az Úr tetteit, csodálatosak vagy félelmetesek, mindegy, időnként csak egy hajsza választja el a kettőt egymástól. Látnunk kell, hogy maga Jézus Krisztus munkálkodik gyülekezeteinkben, nem csak néhány idealista követ egy délibábot. De talán még nagyobb szükségünk van arra, hogy Isten tetteinek ne csak elszenvetői, esetleg passzív élvezői legyünk, hanem annak aktív részesei. A gyülekezeti vezetők új generációja számára különösen is nagy ajándék az, ha Isten munkatársainak tudhatják magukat. Bármilyen szolgálatot is vállaljunk közösségeinkben, tegyük azt reménnyel, kitartással és bátorsággal, hiszen most nekünk szól Isten ígérete: „*veled együtt* félelmetes dolgokat fogok véghezvinni.”

Egy korszak lezárult

November 7-én, szombat délelőtt tartottuk az 1980-ban alakult Svájci Magyar nyelvű Portestáns Gyülekezetek Szövetségének 35-ik, ebben a formájában utolsó közgyűlését. Tartottunk attól, hogy a kiöregedés, majd a svájci támogatás megvonása miatt fel kell adnunk ezt a majdnem történelmi időszakot átfogó magyar nyelvű lelkigondozói szolgálatot Svájcban. Az Úr csodálatosan gondoskodott arról, hogy minden nehézség ellenére is új lehetőség nyíljon a munka folytatására.

Pataky Ferenc elnök megilletődve tartotta meg a szövetség évi beszámolóját, az aktuális történések mellett megmlékezve a gyülekezeteink eddigi lelkészairől, lelki irányítóiról is. A második világháború után *Lemesi József* lelkész kereste fel a Svájcba kikerült magyarokat, szervezte őket gyülekezeté. Az elején semmiféle anyagi támogatást nem kapott, mégis hittel, alázattal végezte az építő munkát. Igyekezete elismeréseként később a HEKS-től kapott igen szerény támogatást, amiből meg is élt.

Az istentiszteleti alkalmakat, egy-egy áhítatot saját maga gépelte egyetlen lapra, majd sokszorosítva postázta a közben gyülekezetté formálódó híveknek. Tőle származott tehát a gyülekezeti értesítők mai napig megtartott címe is: *A levél*, amely az idén hatvanadik évfolyamát ünnepli. Az öt követő lelkészek átvették tőle ezt a szokást és továbbra is maguk készítették a tájékoztatót.

Én magam 1986 táján kapcsolódtam be a lap szerkesztésébe, amikor az akkori kezdetleges szövegszerkesztő programokkal már nyomdai minőséget lehetett előállítani. Fáradtságos, sok figyelmet igénylő munka volt, de hálával gondolok vissza azokra a sokszor éjszakába nyúló szerkesztőségi ülésekre, ahol rendszeresen *Joób Olivérrel*, *Péter Ivánnal* és *Szöllősy Pállal* együtt raktuk össze a számokat. Egy érdekes epizódot hadd említsek még meg a lapunkkal kapcsolatosan: *Bütösi János* volt amerikai magyar püspök, majd hazatérte után Debrecenben teológiai tanár, sokat járt nyugaton a fordulat után újraindult Magyar Reformátusok Világszövetege számára pénzt gyűjteni. Zürichben jártakor úgy adódott, hogy én kísérhettem, s amikor affelől érdeklődött, hogy mivel is foglalkozom, akkor a szakmai dolgaimmal kezdtem untatni. Amikor zárójelben megemlítettem, hogy közben *A levél* című lapunkat is szerkesztem, akkor felkapta a fejét és alaposan kikérdezett – őt ez érdekelte, nem a civil szakmám. *A levél* körüli munkámat tettem becsülettel, de soha nem jutott eszembe, hogy ezért megbecsülést is kaphatok és kimondottan jól esett, hogy őt ez őszintén érdekelte.

A gyülekezeti lapunk kapcsán elkanyarodtam *Pataky Ferenc* beszámolójától, most hadd térjek oda vissza. Elnökünk nagy elismeréssel szólt a szövetség eddigi tisztségviselőiről, akik hűséggel szolgálták szórvány-gyülekezeteink ügyét: *Kovács Andor*, *Kaplony Péter*, *Szelecsényi Tibor*, *Szöllősy Pál* (aki haláláig a Szövetség tiszteletbeli elnöke maradt), *Kótai István*, *Krüzsely Mária*, *Pataky Ferenc*, *Debreczeni Zsolt*, *Gáncs Zsuzsa*, *Deák Péter*, *Váci Éva*, *Bíró Gyula*, *Egger Éva*, *Borsos Elek* és mások.

Lemesi József halála után magyar igehirdető szolgálatot végzett (a teljesség igénye nélkül) *Krüzsely József*, *Szathmári László*, *Bán József*, *Joób Olivér*, *Péter Iván*, *Szabó Emőke*, *Szedlák Tibor*, *Ravasz Hajnalka*, *Kókai Csaba*, *Hieble Erika*, *Nagy Réka*, *Miklósi-Vári Katinka*, *Vályi-Nagy Ágnes*, *Gödri Zsolt*.

Eddigi munkánk során kimondottan jó kapcsolatot ápoltunk a svájci kantonális egyházakkal, vagy azok koordinációs szervével, a SEK-kel. (Schweizerischer Evangelischer Kirchenbund). A zürichi

Egyháztanács áldott emlékü elnöke, *Ruedi Reich* szívügyének tartotta a magyar gyülekezetek sorsát. Amikor Szöllősy Pállal együtt meglátogattuk a szanatóriumban, súlyos betegen is csillogó szemmel hallgatta a magyar gyülekezettel kapcsolatos híreket. Isten nyugosztalja, őszinte jötevőnk volt.

A svájci református egyház jelenleg szokatlan anyagi gondokkal küzd. A tagság zsugorodása nyomán kevesebb adót kap, így kénytelen kemény spórolási intézkedésekhez nyúlni. A gyülekezeteket összevonják, az alkalmazottak számát csökkentik, az egyház társadalmi befolyása egyre inkább egyesületi szintre korlátozódik. Ilyen körülmények közt nem csoda, ha a magyar nyelvű lelkigondozás nem tartozik már a legégetőbb gondjaik közé.

Szövetségünk tagja volt A Nyugat-Európai Magyar Protestáns Gyülekezetek Szövetségének is, amely minden évben virágvasárnapkor presbiteri továbbképzőt tart a Frankfurtól északra fekvő Holzhausenban. Ugyancsak minden év szeptemberében közgyűlésen is találkozunk. Ezek értékes alkalmak a kapcsolattartásra, az egymással való szolidaritás erősítésére.

Az 1989-es változások előtt igencsak elhatárolódtunk a magyar hivatalos egyháztól; igyekeztünk az otthoni egyházi befolyás alól teljesen függetlenek maradni. A szocializmus csődje után szívesen értesültünk az egyházi megtisztulás érdekében tett intézkedésekről, ezután már szívesen fogadtuk az idelátogató és nálunk is prédikáló lelkészeket, felvettük a kapcsolatot a zsinattal, majd a generális konventtel.

A közgyűlést követő istentisztelet keretében *Hieble Erika* lelkész egy-egy áldással búcsúztatta az eddigi szövetség lemondó tisztségviselőit: *Pataky Ferenc* elnököt, *Egger Évát* (nem volt jelen), *Karsai Vilmát*, *Borsos Eleket* és *Júliát*. Megköszönte eddigi hűséges munkájukat és jó egészséget kívánt nekik a továbbiak során. Ezután szintén áldással köszöntötte a gyülekezeti stafétabotot továbbvivő lelkészeket, elnököket, tisztségviselőket: *Michna Krisztina*, *Domahidi Nelli*, *Deák Péter*. *Dudás Levente* (nem volt jelen), *Bergsman Kata* és *Attila*, *Gombos József*, *Jenei András*, *Jónás Albert*, *Szilágyi Szabolcs*.

Búcsúzóul szeretnénk ehelyütt is a bennünket váltó generáció lelkére kötni, hogy az elkövetkező időszakban is összetartó, egymás terhére viselő magyar gyülekezeti szövetség vigye tovább a magyar lelkigondozás ügyét Svájcban. Ha lehet, legalább további 35 évig, Urunk áldásával.

Deák Péter

Ímé, újat cselekszem; most készül, avagy nem tudjátok még? Igen, a pusztában utat szerzek, és a kietlenben folyóvizeket. (Ézs. 43,19)

Megalakult az új szövetségünk!

Az elmúlt egy-két évben a Svájcban élő magyar protestáns gyülekezetek sorsközösségének alapját már nem az „egy gyülekezet vagyunk” eszméje képezte, hanem mindinkább a közös teherviselés feladata, amelynek középpontjában a biztos anyagi jövő megteremtése állt. Eljártunk ugyan évadzáró konferenciákra, s bizonyára jó volt találkozni az éves rendes közgyűléseken is a más városokból érkezett magyar testvérekkel, de mégis mindig könnyebben azonosultunk a saját helyi gyülekezetünkkel, annak életével és gondjával, mint a Szövetséggel és annak ügyeivel.

Sokan voltak, akik a Szövetségnek a jelentőségét nem látták. De utólag is visszatekintve, bizonyára ez volt az egyetlen lehetőség arra, hogy az egyes kantonális egyházaktól kapott rendszeres támogatást a Szövetség összes gyülekezte javára használhassuk fel. Ebből az összegből tudtunk állandó lelkipásztort alkalmazni! S talán épp ennek, a svájci anyagi támogatás végleges megvonása kellett sokunkban azt az aggodalmat, hogy gyülekezeiteink is meg fognak szűnni, hisz nem lesz senki, aki állandó jelleggel ellátja majd a lelkipásztori szolgálatot!

A svájci kantonális egyházak hűek maradtak ígéretükhöz, és 2015-re fokozatosan eltörölték magyar nyelvű gyülekezeink anyagi támogatását. Ezzel a Szövetség is elvesztette létének legfontosabb célját, mégpedig a svájci magyar nyelvű protestáns lelkigondozói szolgálat túlnyomó részben ebből a pénzből történő biztosítását. Elapadt az anyagi forrás. Hogyan tovább?!

Két út állt előttünk: fejet hajtani a körülmények előtt, s azt mondani: „ennyi volt!”, vagy felébredni arra, hogy az Úr már réges-rég megoldotta számunkra az anyagi kérdést. Mert megadta mindannyiunknak azt a pénzüsszeget, ami összeadva elég ahhoz, hogy továbbra is dicsőíteni tudjuk az Urat anyanyelvünkön! A 2015-ben vállalt anyagi áldozataink határozottan megmutatták, hogy márpedig továbbra is élni kívánnak a svájci magyar protestáns gyülekezetek! De ez önmagában még nem válaszolná meg a lelkipásztorok kérdését. Az Úr ezt is megoldotta számunkra: jelenleg 14 (!) magyar-ajkú protestáns lelkipásztorról tudunk, akik Svájcban, vagy Svájc közelében élnek, és hajlandóak gyülekezeiteinkben igehirdetéseket és bibliaórákat tartani! E két tényező, egyrészt a saját erőből sikeresen előteremtett anyagi alap, másrészt a számos magyar lelkipásztor a címjegyzékünkben, számomra egyértelmű bizonyítékai Isten szerető gondviselésének!

Tehát Isten éltetni kívánja magyar protestáns gyülekezeit Svájcban. Ez a gondolat nem engedett el! Ehhez társultak a berni gyülekezetekben megélt változások, a fellendülés öröme és Isten áldásának nyilvánvaló kiterjedése. Mindezek az élmények felbátorítottak arra, hogy továbbra is Isten irányításában és gondviselésében bízva, igyekezzek megoldást ta-

lálni ezeknek a gyülekezeteknek a megtartására és megőrzésére. Hamar kikristályosodott előttem, hogy új alapokra kell helyezni a szövetségünket. Új gyülekezeti szövetséget kell létrehozni, aminek szervezeti szinten semmi köze sincs a régihez. Egyrészt megváltoztak az anyagi körülmények, tehát saját finanszírozással kell működtessük a lelkigondozói szolgálatot. Másrészt - és ez sem elhanyagolandó - a gyülekezetek nem azonosultak eléggé a régi Szövetséggel ahhoz, hogy annak szervezetét a jövőben is saját erőből fenntartsák.

Abból indultam ki, hogy feltérképezem, mi működött a régi Szövetségben, amit a jövőben is tovább kell folytatni, és mi nem. Határozottan úgy láttam, hogy a lekipásztori szolgálatokkal járó adminisztratív feladatokat – csak az adminisztratív feladatokat! – ezután is központilag kell elvégezni. Ezzel a legnagyobb terhet levesszük a gyülekezetek válláról, akiknek így több idejük és energiájuk marad a fontosabb gyülekezeti munkára! A központosított ügyintézés egyben biztosítja azt is, hogy a lelkipásztorok minden gyülekezetben egységes tarifa szerint kapják a fizetéseket.

A régi Szövetségben negatívumként éltem meg azt, hogy a jövőről való felelős gondolkodást és anyagi szükségünk lehetőleg önálló betöltését illetően sok fontos feladat alól felmentette a gyülekezeteket. Ezen kívül a tagdíj is egységes volt, holott nem minden gyülekezetben volt azonos az igei alkalmak száma.

További kérdések is felvetődtek: Mivel lehetne megerősíteni a kis létszámú gyülekezeteket, ahol gyakran többen ülnek vasárnaponként, mint sok nagy gyülekezetben? Hogyan lehetne betölteni a gyülekezetek az igei alkalmak gyakoriságához, azok időpontjához, a liturgiához, stb. kapcsolódó, helyi, a többiekétől gyakran eltérő igényeit? Lehetővé kellett tenni, hogy minden gyülekezetre csak annyi anyagi teher jusson, amennyi igei alkalmat tart. Ez különösen is fontos akkor, amikor ebben már nem számíthat a Szövetségre és maga felelős a szükséges anyagi alapok megteremtéséért, akár a saját tagdíjából, a perselypénzekből, vagy külső forrásokból!

Valószínűleg igazi svájci struktúra született ezeknek a problémáknak a megoldásaként. 2015. szeptember 12-én Bernben egyesület formájában szövetséget alapítottunk,

ami nem fentről lefelé építkezik, hanem épp ellenkezőleg letről felfelé, így valódi szövetséget képezve! A *gyülekezetek* autonóm tagjai az új szövetségnek, tehát nem az egyes gyülekezeti tagok, ahogy ez a régi Szövetségben volt. Az újonnan megalakult szövetségünknek három szerve van:

1) *Képviselő-testület (Abgeordnetenversammlung)*. Maximum negyven taglétszámú gyülekezet esetében két képviselő, nagyobb taglétszámú gyülekezet esetében három képviselő vesz részt a képviselő-testület két évente megrendezésre kerülő gyűlésén, akik a gyülekezeti elnökök mellett rendszerint a gyülekezetek presbiterei közül

<i>Taggyülekezet/ (létszám)</i>	<i>Gyülekezeti elnök / választmányi tag és képviselő</i>	<i>Képviselő</i>	<i>Képviselő</i>
Baden (18)	Jenei András	Dorgovics Egon	
Basel (60)	Dudás Levente	Meszlényi Ria	Borsos Elek
Bern (74)	Jónás Albert	Bergsmann Kata	Gajdos Imre
Luzern (26)	Szilágyi Szabolcs	Kövecsi Attila	
St Gallen (13)	Gombos József	Hieble Erika	
Zürich (40)	Deák Péter	Bíró Klára	Nagy Lajos

A feladatköröket a következő személyek látják el:

<i>elnök</i>	Jónás Albert (BE)
<i>elnökhelyettes</i>	Dudás Levente (BS)
<i>pénztáros</i>	Merk Tünde (BS)
<i>revizorok</i>	Bergsmann Kata (BE) Dudás Levente (BS)
<i>helyettes-revizor</i>	Kövecsi Attila (LU)
<i>újságszerkesztés</i>	Deák Péter (ZH)
<i>honlap</i>	Bergsmann Attila (BE)

Előre is köszönöm mindannyiuk munkáját, és kérem Isten áldását szolgálataikra!

Az új szövetség akkor telik meg élettel, ha a gyülekezeti elnökök a választmányban a saját gyülekezetük véleményét képviselik. Fontos tehát arra gondot fordítani, hogy a gyülekezeti elnökök rendszeresen tájékoztassák a gyülekezetük presbitériumát arról, mi zajlik a választmányban. Jó volna, ha nem egyedül a gyülekezeti elnök dolgozna a szövetségért, hanem a presbiterekkel szoros együttműködésben látnák el a rájuk háruló feladatokat. Ezúton is arra kérek minden presbitert, hogy kérjék számon a gyülekezeti elnökön, mik a feladatok szövetségi szinten. Egyben bátorítok minden gyülekezeti tagot is, hogy kérdezzenek a szövetség választmánya hírei és információi után a presbitereknél és a gyülekezeti elnökénél! Csak úgy állhat az új szövetség valóban demokratikus alapokon, ha a választmány az egyes taggyülekezetek igényeinek megfelelően tud döntéseket hozni.

Végül néhány szó a lelkigondozói szolgálat megszervezéséről: Minden gyülekezet el kell döntse, hány istentiszte-

kerülnek ki. Ez az új szövetség legfőbb grémiuma, amely egyebek mellett megválasztja a szövetség elnökét, és a stratégiai döntésekért felelős.

2) *Választmány (Zentralvorstand)*. Ennek tagjai a taggyülekezetek elnökei és a szolgáló lelkipásztorok egy képviselője. Szavazati joggal csak a gyülekezeti elnökök rendelkeznek. Ez az új szövetség végrehajtó testülete, amely beosztja, és elvégzi a szövetség munkáját.

3) *Revizorok*. Ők évente ellenőrzik a könyvelést, és elkészítik a jelentést a képviselő-testület gyűlésére, amely ez alapján menti fel a pénztárost.

letre és hány bibliaórára tart igényt. Az ezzel járó költségeket, azaz 250.- frankot egy istentiszteletért, illetve 150.- frankot egy bibliaóráért, továbbá a szolgálatok elvégzéséhez járó félárú vonatjegy árát befizeti a szövetségnek, az pedig periódikusan elszámol a szolgáló lelkipásztorokkal. A szövetség központilag fizeti a lelkipásztorok nyugdíjjárulékát (*AHV*), baleset-biztosítását, és adott esetben az adót is levonja az adóhivatal javára (*Quellensteuer*).

Az egyes gyülekezetek tehát a jövő évtől saját maguk kell a tagdíjakról döntést hozzanak, hogy fedezzék saját kiadásait. A szövetség közös költségeinek fedezésére a gyülekezetek minden tag után évente 20 frankot fizetnek be. Így a nagy létszámú gyülekezetek nagyobb terhet viselnek az új szövetség központi kiadásából. Ebben a rendszerben a gyülekezeteknek nem származik tovább hasznuk abból, ha mesterségesen felduzzasztják tagnévsorukat.

Az újság és a honlap, a szövetség két központi információs csatornája a továbbiakban is megmarad. Mind a két médium a jövő évben új arculattal fog megjelenni!

Végezetül, kedves Testvérek: az Önök gyülekezete nem Önökért van, hanem Istené az! Ügyeljünk arra, hogy Isten dicsőítésére is szolgáljon! Mert így biztosak lehetünk abban, hogy gondozni és éltetni is fogja a gyülekezetét! Én ebben az évben nagyon is megtapasztaltam, hogy az Ézsaiás próféta könyvében, az Úr gondviseléséről írott Ige az újonnan megalakult szövetségben is érvényes: *Ímé, újat cselekszem; most készül, avagy nem tudjátok még? Igen, a pusztában utat szerzek, és a kietlenben folyóvizeteket (Ézs. 43, 19).*

Jónás Albert elnök

Isten hozta az új lelkészeinket

Michna Krisztina

Előző számunkban sajnálatos módon lemaradt a bemutatkozó utolsó része, emiatt olvasóink szíves elnézését kérjük. A következőkben megismételjük a teljes szöveget:

Sok évvel ezelőtt Édesanyám arra vállalkozott, hogy családkunk valamennyi tagjáról ír egy jellemzést és egy jelképes történetet, egy-egy boldogmondáshoz kapcsolódva. Jutott egy igevers Édesapámnak, egy Édesanyámnak, egy a bátyámnak, egy a nővéremnek, egy-egy a három húgomnak és egy nekem. Amikor most a szövetség előtt szeretnék bemutatkozni, azt a jézusi mondatot választottam, amit én kaptam: „Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek.”

Örültem a kapott ígérek, a hozzáírt soroknak, mert számomra a Szentírás legfontosabb szava ez: IRGALOM. Boldogok az irgalmasok, akik észreveszik azt, aki bajban van, akik másokhoz odahajolnak, akik meg tudnak bocsátani, akik feltétel nélkül szeretnek. Egész életemben ezt láttam és ezt tanultam, szüleimtől, nagyszüleimtől, s különösen lelkész Nagypapától, aki éppen ebben az esztendőben lenne 100 éves. Teljes szívvel fordultam mindig a kicsik, gyámoltalanok és elesettek felé. A szülői házban kisebb testvéreim felé, a gimnáziumi évek alatt a Debreceni Református Kollégium diákjaként egy nevelőotthon árvái felé, az egyetemi évek alatt, a budapesti teológia hallgatójaként súlyos beteg gyermekek és családjaik felé. Mindig megérintették szívemet azok az emberek, akik oltalmat kerestek.

A teológia elvégzése után, hat éven át szolgáltam gyülekezeti lelkészként, majd továbbtanultam, s először a Károli Gáspár Református Egyetemen szereztem középiskolai vallásnári, majd a Semmelweis Egyetemen, mentálhigiénés és tereptanári diplomát. Ezután hívtak meg lelkigondozó-kórházlelkésznek az akkor egyházi kézbe került Mosdósi Tüdő- és Szív-kórházba, ahol hat évig szolgáltam főállásban a szenvedők – gyermekek, felnőttek, idős-otthon lakói – és a mellettük dolgozó nővérek, orvosok között. Itt ismerkedtem meg férjemmel, akit éppen két év svájci munka után hívtak haza Mosdósra, a tüdőosztály vezetésére. Az ő osztályán is és a többi részlegen is nagyszerűen együtt lehetett működni nővérek, orvosnak, diakónusnak és lelkigondozónak a betegek

gyógyulásáért, lelki békességéért, s a munkatársak lelki egészségéért. Nagyon hálás vagyok ezekért az évekkért!

Dr. Major Tamással 2007. júniusában kértük Isten áldását közös életünkre. Esküvőnkön Nagypapám, *Ablonczy Dániel* hirdette az ígét, s alapigéje Ruth könyvéből ez volt: „*Ahova te mész, oda megyek én is...*”. Elkövetkező éveinket meghatározta ez a vallomás. Pár évig Mosdóson laktunk, a kórházat körülvevő csodálatos ősparkban, szolgálati lakásban. 2009-ben megszületett kislányunk, *Jázmin Anna*, 2010-ben pedig kisfiunk, *Tamás Dániel*. 2012 májusában férjem kapott egy állásajánlatot, Bad Fallingbostelbe hívták dolgozni, így Németországban éltünk két évig, majd 2014 nyarán az uznachi Spital Linth ajánlatára igent mondva, Svájcba költöztünk. Ahova ő ment, követtem én is.

A gyermekek nevelése mellett ez idő alatt készítettem el doktori értekezésemet, melyben a kórházi lelkigondozás során megszerzett tapasztalatokat és tudást kívánom továbbadni az utánam következőknek. Ez év októberében kaptam lehetőséget arra, hogy a doktori szigorlat alkalmával számot adjak tudásomról, és megvédjem téziseimet.

Számomra különleges ajándéka Istennek, hogy éppen akkor, amikor azon kezdtem gondolkodni, hogy szívesen szolgálnék újra, lehetőség nyílik Zürichben a lelkészi szolgálat végzésére. Egyelőre kisgyermekünk miatt egész állásra és több gyülekezet gondozására nem gondolhatok, de egy közösségben szívvel-lélekkel kezdtem el novembertől a szolgálatot, hogy továbbadhassam azt az irgalmat, amit Istentől, Jézus Krisztus szenvedése árán megkaphattam én is. Örömmel és hálaadással veszem át azt a gyülekezetet, amelyet elődeim oly sok hittel és reménységgel gondoztak. Köszönöm az utat mutató Istennek és az engem felkérő gyülekezetnek a lehetőséget, melyet – bár 40 km-nyi távolságból, – de bizakodva fogadok el, azzal a reménységgel és igyekezettel, hogy a rajtam könyörülő Isten irgalmát valamilyen módon továbbadhatom. Isten áldása kíséreljen minket közös utunkon!

Michna Krisztina elérhetősége:

Wagnerfeldstrasse 28, 8646 Wagen / SG;

Tel: 055 21 25 222; mail: michnakrisztina@gmail.com

Domahidi Nelli

Szakmai önéletrajzokhoz szokott és szoktatott világunkban nehéz úgy írni magunkról, hogy ne pusztán és ridegnek tűnő adatokkal tűzdeljünk tele bemutatkozásunkat. Ha gyerekként írunk magunkról, beszámolunk arról, hogy mi mindent gyűjtünk, mi a fontos számunkra, de ez a felnőttvilágnak jelentéktelennek tűnik. *Antoine de Saint-Exupéry* ezt így írja: „*a nagyok semmit sem értenek meg maguktól, a gyerekek pedig belefáradnak, hogy örökös-örökké magyarázgassanak nekik*”. Fiatalkori beszámolóink tele vannak tervekkel, vágyakkal, álmokkal, de felnőttként már nem firtatjuk ezeket, sem azt, hogy mit sikerült teljesíteni, sem azt, hogy így képzeltük-e el életünk útját. Felnőttként szeretjük a tényeket, a kiemelhető eseményeket, mindazt, amivel alátámaszthatjuk és megerősíthetjük „értékes” utat jártunk be és ezt szeretnénk

folytatni. Sokszor a sorrendet felcserélve, segítségül hívjuk döntéseink megerősítőjeként az Istent is, hogy bizonyítsa, jó úton haladunk. Úgy gondolom, ennél a pontnál kell megállni és elgondolkodni, hogy is kezdődött, hol is kezdődött az, amiről időről-időre beszámolunk. Mert nincs kezdet Isten nélkül, és Ő nem mellékszereplője utunknak, hanem Ő maga az Út.

Székelyföldön születtem Peteken, hatodik gyerekként; a „legkisebb gyerek” titulus minden előnyével és hátrányával. Nyárádméntén nőttem fel, Somosdon. Marosvásárhelyen érettségiztem. A 90-es évek elején a család Magyarországra költözött, így Sárospatakon tanulhattam a Teológiai Akadémián. Teológiai tanulmányaim befejezése után Páparra kerültem nevelőtanárnak, majd az újraindult Pápai Teológiai Akadémián dolgoztam hivatalvezetőként. Hivatali teendők mellett a nagyacsádi gyülekezetben lelkészkedtem. Közben

Szegeden elvégeztem a vállástanári szakot. Hat évnyi pápai szolgálat után egy évet erdélyi árvaházakban önkénteskedtem.

2005. augusztus 20-án kötöttem házasságot *Ferencz Árpád*, magyarbikali (Kalotaszeg) lelkésszel. Közös életünket egy bihari gyülekezetben kezdtük, közben a férjem Debrecenben a Hittudományi Egyetemen tanított. Ebben az időszakban születtek meg gyermekeink: *Lilla, Zsigmond és Ilka*. Anyaként, feleségként, lelkészként soha nem egyszerű megtalálni az arany középutat, nehéz a prioritások megtalálása, felállítása, betartása. Ez idő alatt végeztem el a lelkigondozói szakot Budapesten, a Semmelweis Egyetemen.

Debrecenbe való költözésünk a sok vándorlás után végállomásnak tűnt. Gyengének hatna csak annyit állapítani meg, hogy ember tervez, Isten végez. Pár hónappal azután, hogy Debrecenben letelepedtünk, Isten üzenete megrázóan hatott Jeremiás könyvéből: „*Szántsatok fel új szántóföldet, ne vessetek a tövisek közé!*” Kérdőjelek sokasága, hiszen élete folyamán az ember eljut olyan állomáshoz is, amikor úgy érzi: hazaérkezett, már nem szeretne több váltást. Az üzenet után két évvel,

Svájcban az Auenstein-i gyülekezetben találjuk magunkat. „Új szántóföld” és sok minden más újdonsággal. A férjem beiktatására szimbólumként nagyon sok kerti szerszámot kapott az itteni gyülekezetől, jelezve, hogy ahogy a szántóföldet művelni kell, hogy eredményt érjünk el, úgy kell a lelkeket is gondozni, ápolni, türelemmel és szeretettel. Új szántóföld, új lelkek – Isten adjon erőt, bölcsességet, hogy végezni tudjunk a ránk bízott feladatokat az új szántóföldön. Hálas vagyok Istennek azért a lehetőségért is, hogy magyar gyülekezetekben, magyar közösségekben szolgálhatok. Hálas vagyok a munkatársakért, reménységgel tekintek előre a közös munkára.

Karácsony közeleg, kívánok mindenkinek nagyon áldott Karácsonyt. Olyan ünnepet, amelyben Jézus nem zárójeles másodszerelője az ünnepnek, hanem Ő az ünnepelt, amely nem ajándékokkal repkedő angyalokról szól, hanem az örömhírt hozó angyalról: Krisztus megszületett.

Domahidi Nelli elérhetősége:

Schötz 15, 5105 Auenstein/AG;

tel: 062 897 11 79; mail: domahidi.nelli@gmail.com

Szövetségünk leköszönő vezetői, szolgálói

Pataky Ferenc

12 éve vettem át a szövetség elnöki tisztét. Köszönetet mondok elsősorban a választmány tagjainak, akikre mindig támaszkodhattam. Három évvel ezelőtti nyugdíjazásom után Magyarországra települtem feleségemmel együtt, emiatt nem tudtam már mindenhol helyállni, de a fontos alkalmakat nem mulasztottam el. Hálas vagyok azért, hogy a svájci magyar protestáns lelkigondozás visszavonulásunk után sem marad gazdátlan és Urunk áldását kérem a fiatalabb, elkötelezett tisztségviselők munkájára.

Borsos Elek

Megalakulásunk óta (1980) aktív tagja és alelnöke, később pedig 30 éven keresztül elnöke voltam a Bázeli Magyar Protestáns Gyülekezet presbitériumának. Ez alatt az idő alatt sok jótékonyági vacsorát és hangversenyt rendeztünk, eleinte főképp Erdély javára. Említésre méltó a rengeteg szeretetsomag elkészítése és annak postázása. Feladataimat mindig odaadással és örömmel végeztem.

Koromnál fogva eljött a lassítás ideje. Nagyon örülök, hogy *Dr. Dudás Levente* személyében sikerült méltó utódot találni, Isten áldását kérem munkájára.

Ezúton köszönöm gyülekezeti tajainknak az irántam tanúsított bizalmat. A presbitérium tagjaként továbbra is támogatom gyülekezetünket.

Egger Éva

Az elmúlt időben betöltött elnökség nekem sajnos nem csak örömet okozott. Templomba járó, kedves emberekkel találkozhattam, de nem éreztem náluk a megtérést. Életem legnagyobb ajándéka és egyben fordulópontja egy 1982-ben, Wädenswilben tartott evangélikáció volt: „*Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Az Ő vére megtisztít minket minden bűntől*” (János 3,16). Erre tettem az életemet ezután. Megtértem.

Fájlaltam, hogy *a Joób Olivér, Szabó Emőke és Szedlák Tibor* tanúságtévé predikációi nem kavarták fel jobban az embereket.

Nekem a havi egyszeri istenisztelek kevésnek bizonyult, így bekapcsolódtam egy német nyelvű hívő közösségbe is. Imádkozom azért, hogy a magyar gyülekezeti élet új étellel teljen meg Luzernban.

Karsai Vilma

Közel 36 évi szövetségi és gyülekezeti iratok/levelezések között lapozva sok fáradtságos munka, számtalan gyűlés, megbeszélés, határozat, de ugyanakkor sok meghitt és bensőséges találkozás elevenedik meg előttem.

Hálaadással gondolok vissza az elmúlt évekre, s arra a tényre, hogy eddig kitarítottam az 1980. június 10-én megalakult szövetségünk alapító tagjai közül aktív gyülekezeti tisztségviselőként a feloszlatásig. Két alkalommal, 1981-ben és 84-ben részt vettem a lelkészválasztó bizottság munkájában, majd 85-ben tagja voltam a liturgiai bizottságnak is.

Kedves emlék marad, amikor 1986 őszén „*Szép magyar beszéd*”- pályázatot hirdettünk meg az akkori gyermekeknek. Kötelező és szabadon választott szöveget kellett felolvasniuk. Aranyos volt, amikor a legtöbb gyermek kiejtésén erősen átütött a svájci dialektus - ellentétben a mi kislányunkkal, akinek a kiejtése a zsüri tagjainak (*Prof. Dr. Kaplony Péter és Dr. Mirtse Agnes*) a tőlünk, szülőktől átvett vasi és komárom megyei tájszólás okozott fejtörést. A „palmát” persze a Joób-gyerekek vették el.

Amikor a svájci anyagi támogatás megszűnésével gyülekezeteink nehézségekkel küzdenek, megelégedéssel tölthet el bennünket az a tény, hogy a rendszerváltás után – még a mi kis badeni gyülekeztünk is - jelentős segítséget tudott nyújtani az újból egyházi kézbe került gimnáziumoknak, segíthetünk a délvidéki menekülteknek, a csángó magyar diákoknak és számtalan rászoruló betegnek, éveken át támogathattuk a „*Reformatio Hungarica*” alapítványt is.

Isten áldása kísérfje az újonnan megalakult, megfiatalodott szövetség munkáját, hogy az ő gyermekeik is folytathassák a mi generációnk által fontosnak tartott svájci magyar nyelvű gyülekezeti életet.

Gyülekezeteink életéből

Báden (Karsai Vilma)

Istentiszteletet 10 alkalommal tartottunk *Kókai Csaba* lelkészünk szolgálatával, kétszer úrvacsorával is egybekötve. Istentiszteleteink látogatottsága változatlan, általában 10-15 fő, fiatal tagjaink a gyerekeket is magukkal hozzák. Az idősebbek közül betegség miatt páran már nem tudnak eljönni, de ha lehetőség van rá, meglátogatjuk, és imádságunkban hordozzuk őket. Istentisztelet után mindig együtt maradunk sütemény és tea mellett egy kis beszélgetésre. Ez az együttlét még jobban erősíti közöttünk az összetartozást.

Taglétszámunk a redukált névsorral 18 fő. Sajnos, egy friss halálhírről kell beszámolnom. *Dül János* testvérünk, aki a gyülekezet létezésé óta feleségével együtt rendszeresen látogatta istentiszteleteinket és mindenben a segítségünkre volt, hosszú betegség után, november 5.-én megtért Teremtőjéhez. Mély hite, barátsága, humora hiányozni fog mindnyájunknak. Nyugodjék békében!

A nyári szünet után, szeptember 12-én *Jenei András*sal együtt vettem részt az új szövetség alapító gyűlésén. A szeptember 13-i istentisztelet után közgyűlést tartottunk, amelyen új, fiatalokból álló gyülekezeti vezetésnek adtuk át a stafétabotot. Helyettem *Jenei András*t választottuk meg egyhangúlag a presbitérium elnökének, s *Tóth Nagy Ágnes* lemondását követően pedig *Dorgovics Egont* pénztárosnak. Mindkettőjüknek Isten áldását kérjük gyülekezeti munkájukhoz, amelyhez biztosítom őket további segítségemről.

Közgyűlésünkön búcsúztunk el *Kókai Csaba* lelkészünktől, megköszönve 6 évi szolgálatát és Isten áldását kérve további lelkési szolgálatára, életére.

Örömmel tölt el bennünket, hogy *Domahidi Nelli* lelkész szolgálatával tovább folytatódhat a magyar nyelvű istentiszteletek megtartása Badenban. Áldja meg a Mindenható az Ő szolgálatát gyülekezetünkben és a Szövetségben.

Én ez alkalommal a közel 36 évi pénztárosi és elnöki feladatomat átadva visszavonulok, de bízom abban, hogy mint „szürke“ tag, részt tudok venni a gyülekezeti és szövetségi alkalmakon továbbra is. Itt szeretném megköszönni a számomra minden oldalról nyújtott segítséget.

Bázel (Meszlényi Ria)

2015. június 21-én tartottuk éves közgyűlésünket, ahol *Borsos Elek* eddigi elnök több, mint 25 éves szolgálat után lemondott elnöki tisztségéről azzal az indokkal, hogy ő már nem a legfiatalabb, eljárt felette az idő. Ő egy munkása volt a gyülekezetnek, szolgálatát szívesen végezte. Természetesen presbitériumi tagként, tapasztalatával továbbra is segíti a gyülekezetet. Ezúton is köszönjük fáradhatatlan munkáját, valamint feleségének *Júliának* is, ki e szolgálatban mindig mellette állt! Új elnöknek *Dr. Dudás Leventét* egyhangúlag választotta meg a gyülekezet. Isten áldása legyen életén!

A nyári szünet után, szeptemberben indult újra gyülekezeti életünk, amikor még *Kókai Csaba* szövetségi lelkész tartotta istentiszteleteinket és bibliáoráinkat. Az utolsó közös istentiszteleten, szeptember 20-án ünnepélyes keretek között bú-

csúztunk tőle, megköszönve szolgálatát. Hála Istennek fél-éves rendünket szokásosan megtarthattuk, hisz nagy örömkre októberben *Domahidi Nelli* és *Gödri Zsolt* lelképásztor hirdette az igét, majd novembertől egészen 2016 májusáig *Vályi-Nagy Ágnes* lelkész vállalta el az istentiszteleteket. A bibliáorák megtartására *Domahidi Nelli* lelképásztor kötelezte el magát, neki ezt hálásan köszönjük.

Nehézségeink ellenére csodálatos módon az istentiszteletekre egyre többen járunk, néha keresni kell egy-egy szabad székét a *Katharinen-kápolnában*. Isten személyes biztatásaként éljük meg mindezt: „*Ne félj, mert én veled vagyok; ne csüggedj, mert én vagyok Istened; megerősítelek, sőt megsegítlek, és igazságom jobbjával támogatlak*” (*Ézsaiás 41, 10*).

2016-tól az istentiszteletek gyakorisága marad (minden hónap első és harmadik vasárnapja), a bibliáorákat viszont havi két alkalomra csökkentjük (minden második és negyedik szerda).

Jelenleg 60 tagja van a bázeli gyülekezetnek. A taglistánkat átfésültük s azokat a tagokat, akik évek óta nem fizettek, töröltük. A megemelt tagdíjak miatt többen is kiléptek, csak kevesen kérték a tagdíj egy részének elengedését, melyet minden kért esetben jóváhagytunk. Reméljük, hogy létszámunk gyarapodni fog, hisz a tagdíjakat az új körülményeknek megfelelően ismét csökkenteni tudjuk.

Bizakodva tekintünk a jövőbe, hisz Isten gondviselő szeretetét tapasztaljuk a most is változásokkal teli időszakban!

Bern (Gajdos Imre)

Az Úr é legyen a dicsőség azért, hogy elmondhatjuk: gyülekezetünk mind lelkiekben, mind létszámban, mind az alkalma sokszínűségében és számában gyarapszik.

Nagy örömkre szolgált, hogy idén tanúi lehettünk egy felnőttkeresztységnek. Nagy ünnepe volt ez gyülekezetünknek, melyen sokat épültünk *Bergsmann Attila* bizonyágtételéből. Jó azt látni és megtapasztalni, ahogy Isten formálja közösségünket, régi és új tagok egyre közelebb kerülnek egymáshoz és épülnek egymás hitbéli személyes megtapasztalásai által. Ebből fakad az az igény is, hogy minél gyakrabban gyűlhessünk össze Isten ígéje körül.

Januártól már átlagosan havi három Istentiszteletünk lesz. Köszönet érte *Szedlák Tibornak*, aki ígéhirdetéseivel mindig mély tartalommal adja át Isten élő üzenetét! Személyes életünkben és közösségünkben is érezzük ennek formáló erejét. Külön hálásak lehetünk a sok zenészért gyülekezetünkben, akik lélekemelő muzsikával gazdagítják alkalmainkat!

Szerdánként havonta kétszer bibliáorán Isten ígését lelképásztori vezetéssel tanulmányozzuk. A többi szerdán mindenkit várunk magunkhoz, akik ugyan lelkési vezetés nélkül, de szívesen beszélgetnek a Bibliáról. Mivel gyülekezetünkben sok fiatal család van, így minden alkalmunkkal párhuzamosan gyermekvigyázás, illetve foglalkozás áll rendelkezésre.

Havi rendszerességgel házaspárok találkoznak. Itt jelenleg bibliai családokról beszélgetünk egészen *Mózes*től az apostoli időkig.

Hálásak vagyunk Istennek, hogy tagjai lehetünk az Ő országának és azon belül is ennek a kis berni gyülekezetnek!

Luzern

"Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz." (2Kor. 12, 9a)

Hálás szívvel, örömmel köszönjük a mindenható Isten áldásos munkáját, kegyelmét, amit az Ő Szentlelke által a luzerni magyar protestáns közösségben (is) végez! Ahogyan a Szövetségben, illetve a többi svájci testvérgyülekezetben, úgy nálunk is megtörtént ez év második felében a megújulás, a vezetőségváltás. Imádkozó testvéri szeretettel, hálával és tisztelettel köszönjük meg *Egger Évának*, a mindenkori szolgálóknak, valamint korábbi szövetségi lelkészünknek, vezetőknak, hogy vállalva az egy örök és igaz Istenbe vett hitet, szívükön viselték és fontosnak tartották a Svájcban élő magyarságot anyanyelvén megszólító, keresztény lelki gondozást. Köszönjük az évtizedeken át tartó áldozatos, önzetlen szolgálatot - az ÚR áldja mindnyájukat!

Szövetségünk fontosabb nyári, illetve őszi eseményein többen is részt vehettünk. Ezekből sok hasznos tapasztalatot mérítve, valamint új, kedves ismerősöket szerezve térhettünk vissza és számolhattunk be gyülekezetünk többi tagjának az ott történekről. Utólag is hálásan köszönjük mind a berniek, mind a St. galleniek nagylelkű vendéglátását!

Istentiszteleti, bibliaórai alkalmainkra szeretettel várunk és örömmel fogadunk minden hozzánk érkező érdeklődőt a luzerni Lukás Kirche Zwingli termébe. Az istentiszteleteket rendszeresen megtartottuk átlagosan 15-20 fő jelenlétével. Szeptemberben *Domahidi Nelli*, októberben, novemberben és jó remenység szerint decemberben valamint a jövő év első felében is *Szedlák Tibor* szolgált, illetve szolgál majd közöttünk. Az ÚR áldását kérjük és kívánjuk az eddig közöttünk szolgáló, illetve az újonnan szolgálatba álló lelkészek és családjaik életére.

Novemberben Nagy-Székely Ármin születése örvendeztetett meg külön is mindnyájunkat. Isten óvja és áldja meg az ő és egész kedves családja életét.

Imádkozunk Isten igéjének terjedéséért, és hogy minél többen megértve személyes hívását, az Ő gyermekei közé számíthatassunk.

St. Gallen (*Hieble Erika*)

2015. június 22-én megszületett gyülekezetünk legfiatalabb tagja: *Kessenheimer Péter*. Együtt örülünk családjával „*Csofálatosak a Te cselekedeteid! és jól tudja ezt az én lelkem!*” (*Zsoltár 139, 14*)

Augusztus 30-án templomkerti party-val kezdtük a félévet. Rendkívüli közgyűlést is tartottunk ennek keretén belül. Új elnököt választottunk, *Gombos József* személyében. Életére, munkájára Isten áldását kívánjuk!

Együtt vettünk részt szeptember 12-én Bernben az új szövetség alapító gyűlésén.

Október 16-án Goldachban kísértük el utolsó földi útján *Gáncs Lászlót*. Gyülekezetünk egyik alapítója, s elnöke volt hosszú éveken keresztül. Feleségével, Zsuzsával együtt hűségesen vettek

részt mind az istentiszteleteken, mind a Szövetség közgyűlésein, a pünkösdi, vagy évadzáró találkozókön. Betegsége hirtelen ragadta ki őt közülünk. Azzal a bizonyágtétellel búcsúztunk tőle, amilyen bizonyosságban élte meg életét, hátralévő hónapjait, napjait: „*Ha elfogyatkozik is testem és szívem, szívemnek köszöklája és az én örökségem te vagy, ó Isten, mindörökké.*”

Istenünk vigasztalását kívánjuk az egész családnak.

Októberben ökumenikus istentiszteletet tartottunk és megemlékeztünk az 56-os forradalomról.

Nagy örömmel és izgalommal készültünk a novemberi közgyűlésre. Köszönjük mindazoknak, akik eljöttek! Köszönjük az együttlét, a találkozás ajándékát! Jó volt látni a gyerekesreget! Mindez hálával tölt el és biztat, hiszen nem hiábavaló szolgálatot bízott ránk az Úr!

Karácsonyra ismét betlehemessel készülünk. Kicsik és nagyok, katolikusok és protestánsok, az egyesület és a gyülekezetek közösen ünnepelünk december 19-én délután 14.00-tól. Szeretettel várunk mindenkit!

Hieble Erika elérhetősége:

Oberthalhofen 16, D-88167 Stiefenhofen, Tel: +49-8383-6679-424 mail: hiebleri@freemail.hu

Zürich (*Deák Péter*)

Taglistánkon 152 főt tartunk számon. Közöttük nyilvánvalóan van olyan is, aki már régebben nem fizetett, de a presbitérium azon a véleményen van, hogy emiatt ne zárjunk ki senkit a gyülekezetből. Gondolok itt azokra, akik bizonyos élethelyzetben újra kívánják a magyar gyülekezeti közösséget, s akkor ne érezzék magukat kirekesztve. Természetesen minden évben küldtünk felszólítást azoknak, akiknek tagdíj-hátralékuk van.

A Nyugat-Európai Magyar Protestáns Gyülekezetek Szövetsége szeptember 24-27. között tartotta évi közgyűlését Beatenbergben. A Szövetség egy évben kétszer szokott találkozót szervezni: egyszer egy presbitéri továbbképzőt virágvasárnapkor és egyszer szeptemberben az évi közgyűlést. Az idén sajnos Zürich és Luzern kivételével más nem képviseltette magát, pedig értékes előadások is elhangzottak.

Az találkozó műsorában szerepelt egy berni városnézés is, amit *Szedlák Tibor* lelkészünk nagyon felkészülten és érdekesítően vezetett. Köszönjük neki.

Október 25-én az idén is megtartottuk ökumenikus istentiszteletünket a Bruder Klaus templomban. Ezen az alkalmon *Domahidi Nelli* prédikált, *Vizauer Ferenc* plébános pedig a liturgiát végezte. Istentisztelet után többen is megköszönték az őket megszólító prédikációt. Ezt az üzenetet a lapunkban is szeretném Domahidi Nelinek továbbítani.

Doktori disszertációja megvédése után - amihez őszintén gratulálunk - Michna Krisztina is megkezdte gyülekezeti szolgálatát. Sikerült neki a fiatal családokat is megszólítani, akik gyermekeikkel együtt jönnek közénk. Az istentisztelet elején az apróság együtt van a felnőttekkel, az első ének után pedig elvonulnak gyerekistentiszteletre. A gyermekfoglalkozást *Frohner Mercédesz* vállalta, akinek nagy hálával tartozunk ezért. Isten áldása kísérelje az ő munkáját is!

Elbúcsúztunk Kókai Csabától

Lelkészünket hat évvel ezelőtt iktattuk be a zürichi Grossmünster Helferei-ban, Zwingli reformáció-béli munkahelyén. *Ruedi Reich* egyháztanácsi elnök egészségi állapota már nem engedte, hogy maga végezze el ezt a szolgálatot, így megbízta *Herbert Kohler* esperest azzal, hogy megáldja lelkészünk szolgálatát.

A beiktatásra eljött *Hieble Erika* St. Gallenban szolgáló lelkészünk, valamint *Varga Pál* németországi lelkész, a Nyugat-Európai Magyar Protestáns Gyülekezetek Szövetségének akkori elnöke. Szívesen emlékszünk vissza a nagy eseményre.

Szövetségünk akkoriban a német-svájci kantonális egyházaktól évi 60.000 frank támogatást kapott azzal a kikötéssel, hogy a támogatást lépcsőzetesen csökkentik, végül pedig berekesztik. Ezért szólt mindjárt az elején Kókai Csaba szerződése csak két évre. A körülmények úgy alakultak, hogy a kezdeti spórolás nem bennünket érintett, hanem más, az egyház által támogatott szervezetet. Mi kitartóan és rendszeresen beszámoltunk a magyar lelkigondozói tevékenységről, ugyanakkor kértük a támogatásunk meghosszabbítását. Így volt lehetséges, hogy a fejünk felett lebegő Damoklész-kard mégsem csapott le egészen 2014-ig, amikor egy évvel a nyugat-svájci egyházak után a zürichi egyház is beszüntette támogatásunkat.

Igy sikerült lelkészünk szerződését többször is egy-egy évvel meghosszabbítanunk, egészen 2015-ig. A szövetség pénzével ugyanakkor a legtakarékosabban gazdálkodtunk. Azt remélve, hogy saját erőből sikerül a lelkészi fizetést kigazdálkodnunk, 2014-től nagyjából háromszorosára emeltük a tagdíjakat. Egy év leforgása alatt bebizonyosodott, hogy ezzel alig folyt be több pénz, mint azelőtt. Nem lehetett tehát felelősséggel vállalni a lelkészi állás fenntartását, így a szerződést sem tudtuk meghosszabbítani.

Szeptemberben eljött a búcsú pillanata. Lelkészünk szinten ünnepélyes keretek közt akartuk szárnyaira bocsátani – ehhez kapóra jött a Nyugat-Európai Magyar Protestáns Gyülekezeti Szövetségének közgyűlése,

amit a Bern kantonbéli, kimondhatatlanul gyönyörű alpesi kulisszát elénk táró Beatenbergben tartottak. A záróistentiszteleten a Szövetség lelkészei köszönték meg Kókai Csaba eddigi munkáját, Isten áldását kérve további életútjára.

A bázeli gyülekezet külön is fontosnak tartotta, hogy lapunkban is búcsút vegyen szeretett lelkészünkötől:

Kedves Csaba, nagytiszteletű lelkész úr!

Hálásan köszönjük az immár hatodik esztendeje tartó lelkipásztori szolgálatodat itt Bázélban!

Örömmel gondolunk vissza a Veled együtt töltött alkalmaikra, Isten ígéjének hirdetésére, a bibliaórák meghitt beszélgetéseire, hitbéli épülésünket szolgáló gondolataidra, melyek nyomán mindannyian gyarapodtunk.

További életedre, szolgálatodra Isten gazdag áldását kérjük!

„Az Úr, ő az, a ki előtted megy, ő lesz te veled; el nem marad tőled, sem el nem hágy téged: ne félj és ne rettegj!” (5 Móz 31,8)

Egyedül Istené a dicsőség!

Tisztelettel és szeretettel: a bázeli gyülekezet tagjai

Meszlényi Ria, Deák Péter